

VEILIGHEIDSDIENST NED. ANTILLEN

MAANDOVERZICHT

December 1964

VERTROUWELIJK

ALGEMEEN

De laatste maand van het jaar 1964 bracht in het Caraïbisch gebied geen gebeurtenissen die het politieke beeld ingrijpend wijzigden.

Het belangrijkste waren wellicht de verkiezingen in Brits Guyana, welke Forbes BURNHAM aan het bewind brachten. Zij schakelden JAGAN's P.P.F. echter niet uit als krachtigste politieke partij van het land.

Venezuela en Cuba ontmoetten elkaar in de Verenigde Naties. GUEVARA erkende de opleiding van guerillastrijders en beschuldigde de Venezolaanse regering van politieke moorden. IRIBARREN BORGES diende GUEVARA van repliek. Een en ander leverde geen nieuwe gezichtspunten op.

Aan een aantal linkse politici, die vóór de verkiezingen van 1963 in verzekerde bewaring waren gesteld, zou door de president van Venezuela gratie worden verleend. Opstandige militairen werden eindelijk voor de krijgsraad gebracht. Het proces zou lang duren.

De Cubaanse economie bleef zowel CASTRO als de Verenigde Staten zorgen baren. Het slepend verval waarin de economie zich bevindt, is voor de Cubaanse leiders een bron van grote moeilijkheden, maar gezien vanuit het standpunt van de Verenigde Staten is de toestand nog niet kritiek genoeg.

De spontane boycot van schepen van met Cuba handeldrijvende naties, welke door de Venezolaanse havenarbeiders zou worden bedreven, is in de maand december toch niet doorgegaan. De voortdurende dreigementen en voorspellingen, gepaard aan solidariteitsverklaringen van allerlei zijden, verdoezelden niet het feit dat een dergelijke boycot voor de havenarbeiders zelf een grote opoffering zou betekenen. Het was tegen het eind van het jaar nog niet zeker dat de arbeiders bereid waren dit offer werkelijk te brengen. Ook was het de vraag of de boycot redelijke kans bood om het beoogde doel te bereiken.

In parlementaire kringen in Colombia begint men zich zorgen te maken over de presidentiële ambities van de minister van oorlog, Generaal Alberto RUIZ NOVOA. De afspraak tussen conservatieven en liberalen gebiedt dat president VALENCIA zal worden opgevolgd door een liberaal. De liberalen hebben hun kandidaat reeds op het oog, met name, Dr. Carlos LLERAS RESTREPO. Constitutioneel zou RUIZ NOVOA slechts kans hebben als

hij zich ontpopte als een "liberaal" en LLERAS de candidatuur zou bestrijden. RUIZ NOVOA wenst echter veel ingrijpender veranderingen in de sociaal/economische structuur van het land dan liberalen of conservatieven in de verste verte zouden overwegen.

RUIZ NOVOA heeft al geruime tijd zijn vooruitstrevende politieke ideeën niet onder stoelen of banken gestoken. Wat de gemoederen laatstelijk in beweging heeft gebracht, is dat in het tweewekelijkse legerblad "Ejercito" de loftrompet wordt gestoken over de politieke beginselen van de minister.

De Dominikaanse Republiek en Haiti besloten onder het wakend oog van de O.A.S. te onderhandelen over het geschil dat nu al bijna twee jaar de verhoudingen tussen hen onmogelijk heeft gemaakt. Gedurende de onderhandelingen zullen geen van beide landen elkanders uitgewezen in de gelegenheid stellen naar hun geboorteland terug te keren.

REID CABRAL gaf te kennen dat hij niet "ongegen" was zich verkiesbaar te stellen voor het presidentschap van de republiek, mits zijn medeburgers dit van hem verlangden. Deze verklaring ontlokte aan verschillende politici verontwaardiging. Door enkelen werd van REID CABRAL geëist dat hij in verband met zijn aspiraties nu zou aftreden als lid van de junta.

Bolivia keerde terug in de gelederen van de O.A.S. In april 1962 had de regering van PAZ ESTENSSORO de organisatie de rug toegekeerd wegens het geschil tussen Bolivia en Chile over het gebruik van het water van de Lauca rivier. Thans zou er sprake zijn van een mogelijk accord tussen beide landen gegrond op het z.g. "Moscoso-plan". Het plan dat de voormalige coordinator van de Alianza para el Progreso, Teodoro MOSCOSO, heeft voorgesteld, houdt in dat de beide landen in stede van elkander op juridisch/politieke gronden te bestrijden, gezamenlijk krachten aanwenden om het gebied waar het om gaat en dat behoort tot de dorste en minst bevolkte streken van Latijns-Amerika, tot ontwikkeling te brengen. MOSCOSO stelde tevens voor dat Peru deelneemt aan het ontwikkelingsplan, omdat ook een gedeelte van Peruaans grondgebied betrokken zou zijn bij de mogelijkheden tot ontplooiing van het gehele gebied. De Interamerikaanse Ontwikkelingsbank heeft op voorzichtige wijze van mogelijke deelname aan de financiering van een

eventueel project gewag gemaakt. De Verenigde Staten erkenden het bewind van BARRIENTOS in La Paz met minder haast dan destijds het revolutionaire bewind in Brazilië, maar toch ook belangrijk sneller dan de junta, die in de Dominikaanse Republiek Juan BOSCH verjoeg. De Amerikaanse pers onderkende achteraf enkele kwalijke, ondemocratische trekken van de afgezette PAZ ESTENSSORO.

In Brazilië kwam het weer tot verschil van mening tussen de invloedrijke gouverneur van de staat Guanabara, Carlos LACERDA en de federale regering. Dit maal ging het over de mijnbouwpolitiek van de regering en met name over de vraag of de regering aan buitenlandse maatschappijen concessies zou verlenen of moest zorgen alle exploitatie binnen het staatsmonopolie te houden. Mede omdat de Amerikaanse maatschappij, die voor een concessie in aanmerking kwam, niet via een Guanabaanse haven het ijzererts zou exporteren, stelde LACERDA zich op het standpunt dat de federale regering Braziliaanse belangen aan het "neo-kolonialisme" van de Hanna Mining Co. opofferde.

Toen CASTELO BRANCO zich solidair verklaarde met zijn ministeriële adviseurs bond LACERDA enigszins in, maar hij gaf te kennen dat de ministers de president moeten hebben misleid.

In de Nederlandse Antillen stond de maand december in het teken van een mislukte poging tot samenwerking in Caraïbisch verband, van feestvreugde ter gelegenheid van het tienjarig bestaan van het Statuut van het Koninkrijk der Nederlanden en van een beangstigende schaduw welke de voortdurende rationalisatieplannen van tenminste één der oliemaatschappijen werpt op de economische vooruitzichten van het land.

VENEZUELA

Verscheidene officieren, van wie de belangrijkste generaal CASTRO LEON en Lt.Kolonel MONCADA VIDAL zijn, kwamen afgelopen maand eindelijk voor de krijgsraad wegens hun subversieve activiteiten van de afgelopen jaren. CASTRO LEON wordt ten laste gelegd zijn aandeel in de mislukte opstand te San Cristobal in 1960 tegen het bewind van BETANCOURT. MONCADA VIDAL heeft een meer veelzijdige subversieve carrière achter de rug. Behalve in het rechts extremisme, waartoe men de activiteiten van CASTRO LEON zou kunnen rekenen, heeft hij ook aan het andere uiterste van het politieke spectrum zijn krachten doen gelden.

Uit de rede van vier uur, waarin hij als zijn eigen verdediger optrad, willen wij een drietal punten benadrukken.

In de eerste plaats was het opmerkelijk dat hij in een politieke geloofsbelijdenis mededeelde dat hij vóór 1961 de werken van Marx en Lenin niet kende, maar dat hij bij de kennismaking beseftte dat hij al sinds jeugdige leeftijd instinctmatig het Marxisme/Leninisme als levensvisie had gehuldigd. MONCADA VIDAL's bewuste ontmoeting met het communisme zou dus, volgens zijn zeggen, gekomen zijn na zijn affiliatie met CASTRO LEON en wellicht kort vóór of kort na het vliegtuig-incident waarbij de Nederlandse Antillen werden betrokken.

Als tweede punt is vermeldenswaard zijn visie op de Venezolaanse strijdkrachten, welke volgens hem volkomen ongeschikt zijn om het land tegen een buitenlandse macht te verdedigen. Het leger, aldus MONCADA VIDAL, dient slechts als boeman voor naïeve burgers. De Amerikaanse militaire steun aan Venezuela noemde hij "logistische chantage", omdat deze afhankelijk is van de mate waarin Amerikaanse belangen worden gediend.

Tenslotte ontvouwde MONCADA VIDAL toekomstplannen, welke zouden moeten worden uitgevoerd nadat de "nationale bevrijding" voltrokken was. Tot deze plannen rekende hij het annexeren van gebieden welke Venezuela toekomen. Hij noemde Brits Guyana, Curacao en Aruba. Zoals bekend, werd MONCADA VIDAL na de overheersing van het Venezolaanse legervliegtuig dat gedwongen werd op Curacao te landen, door het Koninkrijk niet uitgeleverd.

Hij slaagde erin, na enige tijd in ballingschap te hebben doorgebracht, Venezuela clandestien weer binnen te komen. Kort vóór de presidentsver-

kiezingen in december 1963 was hij een der belangrijkste leiders, zo niet de topleider van de FALN.

Aangenomen wordt dat het proces tegen hem en de andere militairen nog geruime tijd zal duren, waarna de mogelijkheid bestaat dat met toepassing van de nieuwe wet betreffende de verbanning van veroordeelde politieke gevangenen, een aantal der officieren de gelegenheid zal krijgen Venezuela te verlaten.

Naast de vrijlating gekoppeld aan verbanning, was er ook sprake van volledige amnestie voor sommige politieke gevangenen, onder wie een aantal leiders van de CPV en de MIR, die in september 1963 werden opgesloten toen in het land door de activiteiten van de FALN vóór de verkiezingen chaotische toestanden dreigden te ontstaan.

Een der gevangenen die voor amnestie in aanmerking zouden komen, zou de Algemene Secretaris van de C.P.V., Jesus FARIA, zijn. Indien FARIA wordt vrijgelaten, zou een kortgeleden ingeluide mantelcampagne doodbloeden. Een aantal Sovjet doktoren deed eind november een beroep op President LEONI om de "ernstig zieke" FARIA uit de gevangenis te ontdaan. De steun welke communistische publicaties, w.o. EL POPULAR van Uruguay en de Cubaanse HOY aan dit beroep hebben gegeven, duidt op een actie overeenkomstig de campagnes ten bate van de Mexicaanse schilder David ALFARO SIQUEIROS en de leider van de Puertorikijnse onafhankelijkheidsbeweging, Pedro ALBIZU CAMPOS.

Het was aan het eind van de maand overigens nog niet duidelijk hoe de verhouding tussen de regering en de verzoeningsgezinde linksextremisten zich verder zou ontwikkelen. Terwijl de Cubaanse pers vol stond met verhalen over schermutselingen tussen regeringstroepen en guerillastrijders in het binnenland, bleek uit de Venezolaanse pers weinig over dergelijke activiteiten. Het is evenmin nog duidelijk in hoeverre gesproken kan worden van een "Chinese" factie in de CPV. De positie van CASTRO en de duidelijke band tussen hem en de FALN maken het moeilijk de achtergrond van de "hard line" politiek van enkele der CPV en MIR figuren te peilen. De militante houding van deze figuren zou immers een weerspiegeling kunnen zijn van hun castroistische instelling. Daarom is de conclusie dat deze figuren de leiding van Moskou hebben af-

- 6 -

gewezen en zich op Peking richten, niet noodzakelijk. Praktische overwegingen dwingen CASTRO immers tot nu toe tot het handhaven van de band met Moskou. Zo zouden dan ook de "hard line" Venezolanen hun voorstaan van paramilitaire acties als een locale niet-essentiële afwijking van de Moskou-lijn moeten opdienen, onder handhaving van hun verknochtheid aan de vreedzame co-existentie in globaal verband.

Er is echter een groot verschil tussen de situatie in Cuba, waar een regiem moet worden gehandhaafd en die in Venezuela, waar fanatiek kan worden opgetreden, omdat er weinig te verliezen is.

Ten dele zal de ontwikkeling afhangen van de mate waarin de C.P.S.U. tegemoet zal willen komen aan het revolutionaire élan van de Venezolaanse militanten. Het zou ironisch zijn als de Sovjets in de situatie komen te verkeren waarin zij materieel/financiële steun verlenen aan groepen die ideologisch dichter staan bij de Chinese Volksrepubliek dan bij hen, teneinde deze in staat te stellen acties te entameren die beter passen in de Chinese strategie dan in die der Soviet Unie zelf.

De dood van een guerillastrijder, Argimiro GABALDON, was de aanleiding tot een controverse over wat er in feite was gebeurd. De regering beweerde dat GABALDON het slachtoffer was geworden van een interne strijd tussen facties van de CPV en de MIR over de leiding van de guerillas in de Westelijke Staten van het land.

In linkse kringen werd beweerd dat GABALDON, op wiens hoofd een prijs stond van 15.000 bolivars, door een z.g. "bounty hunter" was vermoord. GABALDON was een zoon van de ex-generaal José Rafael GABALDON, voorzitter van de Venezolaanse Vredesraad (een Communistische mantelorganisatie) en voormalig Venezolaans ambassadeur in Brazilië.

BRITS GUYANA

De verkiezingen van 7 december hebben het verwachte resultaat afgeworpen. De P.P.P. van Cheddi JAGAN heeft zich als sterkste partij gehandhaafd. Deze sterkte was evenwel onvoldoende tegenover de gecombineerde kracht van de PNC van Forbes BURNHAM en de UF van Peter d'AGUIAR.

Gouverneur Sir Richard LUYT wees de voornaamste oppositieleider, Forbes BURNHAM, als kabinetsformateur aan, alhoewel JAGAN weigerde als

- 7 -

premier af te treden.

De politieke crisis die rondom de verdeling van de portefeuilles in het coalitie-kabinet dreigde te ontstaan, werd opgelost. Premier BURNHAM heeft drie portefeuilles ter beschikking gesteld van de UF. Peter d'AGUIAR heeft het ministerie van financiën op zich genomen.

Linden Forbes Sampson BURNHAM is een 41-jarige advocaat. Oorspronkelijk was hij partijgenoot van JAGAN, aan wie hij door zijn populariteit onder de negerbevolking waardevolle steun verleende.

In 1953 maakte hij als minister van onderwijs deel uit van het eerste kabinet van JAGAN. Enkele jaren later kwam het tussen de beiden tot een breuk, welke verschillende oorzaken had. Oorspronkelijk zou de raciale factor niet de voornaamste zijn geweest. Persoonlijke ambities welke JAGAN in de weg stond, hebben ongetwijfeld een rol gespeeld. De "officiële" aanleiding lag in het ideologisch vlak. BURNHAM noemt zich een socialist, maar streeft slechts een beperkte welvaartsstaat na. In zijn ideologie is er plaats voor "private enterprise". De sympathie die de Verenigde Staten voor hem koesteren, laat zich dan ook gemakkelijk indenken. JAGAN beschuldigt BURNHAM van ongebreideld opportunisme.

Het Verenigd Koninkrijk en achter de coulissen de Verenigde Staten, hebben zich gebonden aan een hoofdrol voor BURNHAM. Wellicht was er voor hen onder de vigerende omstandigheden geen andere mogelijkheid. Oppervlakkig gezien heeft de Britse politiek, althans tijdelijk, succes gehad.

BURNHAM's bewegingsvrijheid wordt beperkt door de sleutelpositie van d'AGUIAR. Aan een ongewelddadige oppositie van JAGAN zou BURNHAM slechts door het voeren van een sterk progressief beleid het hoofd kunnen bieden. JAGAN heeft reeds er op gezinspeeld dat hij de weg van het geweld niet zal kiezen. Hij heeft inderdaad alles te winnen bij een afwachtende houding. Alhoewel hij de wettigheid van de verkiezingsuitslag ontkent, accepteert hij hem als onvermijdelijk. Het alternatief van een verdeling van BG in twee staten op raciale basis werd wel genoemd door de leiders van de PPP, maar zolang een dergelijke verdeling niet tot de reële verwachtingen behoort, is het in het belang van de partij om de raciale tegenstellingen zo min mogelijk aan te wakkeren.

Immers, indien de staatkundige eenheid in het land wordt gehandhaafd dan zal JAGAN het moeten hebben van een eventuele mislukking van

- 8 -

BURNHAM's (en d'AGUIAR's) economische politiek, welke gepaard aan verbeterde raciale verhoudingen de voedingsbodem van zijn ideologisch programma belangrijk zou kunnen verrijken. Ondanks het nieuwe stelsel van evenredige vertegenwoordiging zou de PPP dan wellicht in een volgende verkiezing, een meerderheid voor zich weten te winnen.

Het blijft natuurlijk de vraag of in de nabije toekomst de vijandschap, welke vooral in het laatste jaar de verhouding tussen de beide grootste bevolkingsgroepen heeft gekenmerkt, beduidend zal kunnen afnemen. Dat BURNHAM zal trachten de ontstane tweespalt in alle opzichten te herstellen, ligt niet in de lijn der verwachtingen. Voor de bestuurbaarheid van het land is het natuurlijk wel nodig dat er zich geen hevige uitbarstingen voordoen, maar meer dan een détente zal BURNHAM waarschijnlijk niet nastreven.

Of en zo ja in welk opzicht het Sino-Sovjetconflict invloed zal hebben op de gedragslijn van de PPP zal nog moeten blijken. Ook voor het communistische kamp moeten de raciale problemen van BG wel ontmoedigend zijn. Het is gemakkelijk genoeg om het Verenigd Koninkrijk ervan te beschuldigen de rassenhaat te hebben opgekweekt en er voor imperialistische doeleinden misbruik van te hebben gemaakt, moeilijker is het om het bestaan van de tegenstellingen te negeren. Nog penibeler wordt het en dan misschien vooral voor de Chinezen om een keuze te maken tussen de beide "geëxploiteerde" groepen. Ook daarom ligt het voor de hand dat JAGAN door verlies verder gedwongen naar het communistische kamp, raciale broederschap zal moeten prediken. Het zal interessant zijn af te wachten of zich in de PPP onder Chinese invloed een stroming zal ontwikkelen welke gewapend verzet voorstaat.

JAMAICA

Te Kingston, Jamaica, werd van 2 t/m 27 november 1964, een cursus gehouden voor vakbondleiders uit het Caraïbisch gebied, voornamelijk van Brits Guyana en de Britse eilanden. Van de Jamaicaanse vakbonden namen deel afgevaardigden van de National Workers Union (NWU) en van de Trade Union Council (TUC). Door de Bustamante Industrial Trade Union (BITU) werd niemand afgevaardigd.

Door een afgevaardigde van de TUC, die verklaarde een boekhandel te hebben, werd onder de cursisten communistische literatuur verkocht. Het is bekend dat de Communistische Partij in Jamaica, de People's Freedom Movement, in het centrum van Kingston een boekhandel drijft waar communistische literatuur volop verkrijgbaar is.

De communistische beweging in Jamaica dateert al van vóór 1950. De leiding van de TUC die toen nauw verbonden was aan de People's National Party (PNP) van Norman MANLEY was bijna geheel in handen van een sterk links georiënteerde groep bestaande vnl. uit de gebroeders Frank en Ken HILL, Richard HART en Arthur HENRY.

Toen bij de grote schoonmaak van de PNP in 1952 deze linkse groepering, dus praktisch de gehele leiding van de TUC, door MANLEY uit de partij werd gestoten, werd door MANLEY de N.W.U. opgericht die al spoedig uitgroeide tot een van de grootste en best georganiseerde vakbonden van Jamaica. De leiding van de NWU is sedert de oprichting in handen van F.A. GLASSPOLE, die destijds ook in het bestuur van de TUC zitting had, maar die het toen niet eens was met de pro-communistische neigingen van de meerderheid.

Bij de in 1955 gehouden verkiezingen behaalde de PNP dan ook de overwinning en het zag er toen naar uit dat, mede door het constructieve programma van de nieuwe regering van MANLEY, de kansen dat de communisten hun positie zouden verbeteren gering waren.

Na de splitsing tussen de PNP en de TUC brak ook HART met de TUC. Hij richtte samen met nog enkele aanhangers uit TUC-gelederen de Jamaica Federation of Trade Unions op, maar had weinig te betekenen.

Na de breuk met HART bleef er van de TUC niet veel meer over. Toch werd door de gebroeders HILL de National Labor Party opgericht, welke na een mislukte poging tot aansluiting bij de JLP van BUSTAMANTE toch nog aan de verkiezingen deelnam, maar evenals dit het geval was met de groep van HART, geen zetel wist te bemachtigen.

Bij de in 1962 gehouden verkiezingen verkreeg de JLP van BUSTAMANTE wederom de meerderheid zodat de PNP thans wederom in de oppositie is. Toch blijft de PNP en met deze de NWU het mikpunt van communistische aanvallen. Dit blijkt vooral uit publicaties van de "Unemployed Workers' Council", een zij het nog kleine groep, welke een militante pro-Chinese houding inneemt.

CUBA

IRIBARREN BORGES en Ché GUEVARA wisselden beschuldigingen uit in de algemene vergadering van de Verenigde Naties. GUEVARA kreeg ook de gelegenheid het Amerikaanse TV-publiek aan het schrikken te brengen met ^{zijn}voorspelling dat "het Socialisme bereikt ^{zal worden}langs de weg van de kogels in bijna alle landen van het halfrond".

De Cubaanse minister ontkende dat zijn land guerillastrijders van wapens voorziet, maar gaf wel toe dat guerillas in Cuba werden opgeleid. Hij pleitte niettemin voor harmonieuze verhoudingen tussen zijn land en de Verenigde Staten. Het truïsmesme dat hij daarbij uitte, was dat zulks de economische toestand van Cuba ten goede zou komen. Deze economische toestand blijft van centraal belang in de politiek van de Verenigde Staten. Cuba zou aan de landen van het Soviet-blok en onder deze voornamelijk aan de Soviet Unie zelf, in totaal reeds bijna één miljard dollar schuldig zijn. Lopende import uit de Soviet Unie zou nauwelijks kunnen worden gedekt door de volledige suikerexport van Cuba. Het zal voor Cuba wel van belang zijn zoveel mogelijk suiker aan de Soviet Unie te verkopen, omdat de Soviets nu de rol van de Verenigde Staten hebben overgenomen en in feite de Cubaanse suiker subsidiëren. De prijs van 6 dollarcenten per pond, welke in het handelsakkoord tussen de Soviet Unie en Cuba in 1964 werd overeengekomen, was bij vaststelling aanzienlijk beneden de wereldmarktprijs. Nu echter is de suikerprijs op de wereldmarkt dermate teruggelopen dat de Soviets gebonden zijn aan een overeenkomst welke sterk in hun nadeel is. Daarbij komt nog dat de Cubanen hun ontevredenheid over de kwaliteit van Russische produkten die zij in ruil voor hun suiker krijgen, niet verhelten.

Berichten uit Cuba duiden er op dat CASTRO alles op alles zet om een zo goed mogelijke oogst binnen te krijgen. Stadsbewoners die nimmer een sikkkel hadden gezien, werden naar het land gedirigeerd om voldoende mankracht te krijgen voor het binnenhalen van de oogst. Op de Russische machines die het vorige jaar zo'n teleurstelling zijn gebleken, wordt blijkbaar minder staat gemaakt.

De poging tot zelfmoord van de minister van arbeid, Agosto MARTINEZ SANCHEZ, een der vroegste medewerkers van CASTRO, werd beschouwd als een bewijs van de spanningen welke in de intieme kring van de dictator heersten als gevolg van de steeds kritieker wordende economische situatie.

- 11 -

Uit enkele bronnen werd vernomen dat de gestrengheid waarmee de Cubaanse autoriteiten over het algemeen de bevolking tegemoettraden de laatste tijd opmerkelijk is afgenomen. Onder meer werd gemeld dat familieleden van gedetineerde politieke tegenstanders van het bewind veelvuldiger in de gelegenheid worden gesteld de gevangenen te bezoeken. Tegenover de kerkelijke autoriteiten zou de regering een meer verzoenende houding hebben aangenomen. Wat hiertoe de aanleiding zou zijn, werd niet aangegeven.

NEDERLANDSE ANTILLEN

In de Nederlandse Antillen werd de tiende verjaardag van het Statuut voor het Koninkrijk met grote luister herdacht. De aanwezigheid van gasten uit Puerto Rico en Jamaica accentueerden de betekenis van de rechtsorde in internationaal verband. De aanwezigheid van alle oorspronkelijk genodigde gasten zou een groter effect hebben gesorteerd, maar twee officiële buitenlandse delegaties, waarvan één van het onafhankelijke Jamaica, waren al ruimschoots voldoende als erkenning van de "on-koloniale" aspecten van het Statuut.

De Nederlandse Antillen, die de stoot hadden gegeven tot de oprichting van de Caraïbische Organisatie, waren gastheer bij het faillissement van dit ongelukkig orgaan. De vergadering van de organisatie op Curacao bevestigde wat al duidelijk was geworden, toen Puerto Rico te kennen gaf dat het uit zou treden. Welke vorm van Caraïbische samenwerking tot stand zal kunnen komen na de opheffing van de Caraïbische Organisatie, is nog niet duidelijk.

De "Curacaose" Reformistas, die al lang hadden gepoogd om hun leider, Dr. Joaquin BALAGUER, op het eiland te verwelkomen, besloten zelf hun ongeduld nog even te bedwingen. Het bezoek van de Reformistaleider, dat was vastgesteld op 13 december en enkele daaraanvolgende dagen, werd op verzoek van het comité op Curacao uitgesteld tot op zijn vroegst februari 1965, omdat men vreesde dat ex-president BETANCOURT in verband met de viering van Statuutdag op Curacao zou zijn. Een gelijktijdig verblijf van BALAGUER en BETANCOURT leek de Reformistas niet gewenst. Ook overwoog men dat het voor het prestige van ex-president BALAGUER, die meent president in spé te zijn, niet nuttig zou zijn om als getolereerde

vreemdeling ergens op Curacao een handjevol volgelingen toe te spreken terwijl verschillende hoogwaardigheidsbekleders uit omliggende landen met groot vertoon werden ontvangen.

Een zware slag voor de Arubaanse gemeenschap was de bekendmaking van de LAGO dat de rationalisatie van het bedrijf op een zodanige voet zou voortgaan, dat het aantal werknemers in 1970 zou zijn teruggebracht op een duizendtal. Deze bekendmaking bracht reacties teweeg, welke ongetwijfeld in de naaste toekomst in hevigheid zullen toenemen. De vakbond en het bestuurscollege van Aruba namen met ontsteltenis kennis van de plannen van de LAGO. Eventuele maatregelen zouden echter niet vóór januari 1965 worden genomen.